

LBRIS

We know
books

Bluebird

Sharon Cameron

Copyright © 2021 Sharon Cameron

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, SUA

Copyright foto Burzminski Family

LITERA®

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35;

021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Bluebird

Sharon Cameron

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trășculescu

Corectură: Nicoleta Arsenie

Copertă: Andreea Apostol

Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAMERON, SHARON

Bluebird / Sharon Cameron;

trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-8105-8

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

SHARON CAMERON

BLUEBIRD

Traducere din limba engleză

Iulia Dromereschi

LITERA
București

Capitolul 1

AUGUST 1946

Un pământ fără dărâmături.

Eva se apleacă peste parapetul navei și privește marea plumburie. Nu vede niciun morman de piatră arsă. Nicio groapă fumegândă, nici urmă de beton spart. Doar ziduri. Un oraș de ziduri. Întregi, cu aspect solid, se înalță cărămidă peste cărămidă. Clădiri frumoase, nebombardate, plutesc pe un țarm de ceață cenușie și murdară.

Este o lume nouă. Asta îi spusese. Lumea veche s-a transformat în cenușă. A ars precum hârtia, în focurile Berlinului.

„Uneori”, se gândește Eva, „oamenii îți spun minciuni.”

Ar trebui să vadă o statuie, dar nu o găsește în mijlocul ceții.

Eva se sprijină de parapet și se apleacă, cu genunchii sprijiniți de metal, cu picioarele fixate în tocurile pantofilor. Poate vedea creștetetele descoperite sau cu pălării de pe puntea inferioară și apa care se transformă în spumă dedesubt. Și orașul se întinde, tot mai mare, tot mai aproape, ancorat în orizontul mișcător.

Închide ochii. Lasă vântul să-i agațe părul. Să-i biciuiască obrazii. Parcă s-ar afla într-o mașină cu geamurile deschise. Parcă s-ar arunca de pe o stâncă.

Puțin, simte că zboară.

Când redeschide ochii, orașul s-a pierdut în ceața de pe țarm și o insulă i-a luat locul. Vede copiii acolo, jos, jucându-se în neguri, sărind pe și de pe un zid menit să-i împiedice să cadă

în port. Copiii sunt fascinanți. Ei nu știu nimic despre grenade neexplodate. Sau despre ziduri care se prăbușesc dacă te urci pe ele. Și nimeni nu-i va împușca aici pentru a le lua pantofii.

Uitase că există și asemenea copii.

Un foșnet ca bătaia din aripi a unui fluture, și Brigit e lângă ea. Eva coboară iute pe punte și o ia de mână. Brigit le zâmbește copiilor. Zâmbetul ei luminează ceafa.

Secundul trece în grabă pe lângă ele, iar ea se crispează. Se chircește în sine. Secundul își atinge șapca, așa cum a mai făcut de sute de ori, și dispare, ca o pisică, pe o scară. Eva o înconjoară pe Brigit cu brațul și o strânge mai tare de mână.

Brigit nu este la fel ca acei copii. Nu va mai fi niciodată ca ei.

Tocuri ascuțite țacăne pe punte.

– Eva! Brigit! strigă domnișoara Schaffer. Ce căutați aici? Unde vă sunt pălăriile? Unde vă sunt gențile?

– Valizele noastre sunt în cabină, domnișoară Schaffer, răspunde Eva.

Are o engleză îngrijită. Corectă. Dar nu înțelege cuvântul „geantă” folosit de domnișoara Schaffer. Valizele care li s-au dat nu seamănă cu niște genți. E greu de știut ce pricepe Brigit, pentru că Brigit nu vorbește. Dar trebuie să fi prins ceva engleză, căci Eva îi vede mâna țâșnind spre cap, parcă surprinsă că nu descoperă nicio pălărie.

– Grăbiți-vă, rogu-vă, se agită domnișoara Schaffer. Strânge o mapă la piept. Pe mânecă are brodată o emblemă cu o super-novă neagră și roșie, în opt colțuri. Nu puteți face cunoștință cu America așa, cu capetele dezgolite. Ar fi indecent.

„Indecent”, se gândește Eva. Opusul decenței, adică al civilizației. A cunoscut mulți oameni indecenți la viața ei, și majoritatea purtau pălării pe cap.

Domnișoara Schaffer dispare pe scară, iar secundul urcă înapoi pe vas. Acum, că domnișoara Schaffer nu e prin preajmă, îi zâmbește Evei, cu viclenie. Pentru că ea l-a lăsat să o sărute.

Și să-și pună mâinile pe bluza ei. Pentru aspirină, când Brigit era bolnavă și doctorul a zis că alții sunt în stare și mai gravă.

– Ce-i corect e corect, spusese secundul.

Brigit e cu un picior pe parapet, cu trupul aplecat în față, spre punțile inferioare. Eva o apucă de fustă și o trage înapoi.

Cu Brigit trebuie să fie rapidă.

– Nu, șoptește Eva, luând-o iar de mână și bătând-o pe braț. Nu pe acolo. N-ar fi trebuit să-i permită să se cocoțe pe parapet.

Secundul clarină din cap, dezgustat. Dar Brigit doar încerca să se uite la copii. Eva ar fi sărit. Sau s-ar fi lăsat să cadă în gol.

Secundul nu știe că Eva i-a pus șobolanul mort în sacul cu rufe.

„Ce-i corect e corect.”

– *Kommen Sie mit!*, șoptește Eva.

Vorbește în germană doar cu Brigit. O duce departe de parapet, departe de secund, două rânduri de scări mai jos, în lumina galbenă, electrică a punților inferioare. După colț, Eva deschide o ușă mică, de lemn.

Pălăriile lor stau una lângă alta pe un pat îngust din cabina strâmtă pe care au împărțit-o peste sălbăticia apei mării. Eva detestă cabina. Pereții sunt prea aproape. Dar poate să încuie oricând ușa, iar asta îi place mult. Și celorlalți pasageri la fel. Se tem de Brigit.

Așa și trebuie.

Eva încuie ușa și o așază pe Brigit pe singurul scaun disponibil.

Îi așază bluza, care nu mai e atât de albă, dar este foarte bine călcată, și îi trage găicile nasturilor în jos, acolo unde vor să se caște deasupra bustului ei. Îi prinde pălăria cu ace. Este o pălărie urâtă, cafeniu-închis și diformă, dar Brigit o face să pară frumoasă. Clipește din ochii ei albaștri, limpezi, iar Eva se întoarce spre oglindă. Părul ei este sălbatic, de culoarea pălăriei lui Brigit.

¹ „Haideți cu mine”; în limba germană, în orig. (n.tr.)

Îl prinsese cu o seară în urmă, așa cum o obliga cândva mama ei. Ca să îmblânzească unduleurile.

Tot ce este blând a dispărut. A fost luat de briza mării.

Nici mama ei nu mai e. A ars odată cu trecutul.

Eva își strivește propria pălărie pe cap și își netezește fusta, pipăind hârtiile cusute în căptușeală. Sunt în siguranță. O ridică pe Brigit și îi verifică fusta. Și hârtiile ei sunt în regulă. Le simte. Le va mai simți cineva? Cât de atent vor fi percheziționate? Dacă nu le iese planul?

Bărbatul a zis că va funcționa.

Știe că bărbatul spune minciuni.

Eva se întoarce spre chiuvetă și se joacă în apă, de parcă s-ar spăla pe mâini. Brigit nu trebuie să-i vadă teama. Niciodată.

Așa că respiră. Și respiră. Și se preface că se spală pe mâini.

Apoi se șterge și îi dă lui Brigit valiza, punându-i degetele în jurul mânerului. Zâmbește când fata refuză.

– E timpul să mergem, spune. Rămâi cu mine, da?

Brigit clipește.

Eva își ia valiza și poșeta. Ies din cabina lor mică și sigură, pentru ultima dată, și urcă scările metalice, ieșind în aerul cu miros de port. Steagurile flutură deasupra docurilor, motorul ancorei face să tremure scândurile de sub picioarele ei. Brigit se crispează. Puntea inferioară este plină de forfotă – refugiați, mirese de război, familii fragmentate –, cu toții atârnați peste parapet, strigând și plângând, fluturând din brațe și batiste. Punctul de andocare se vede acum și este plin de oameni care se bucură și flutură, la rândul lor, din brațe și batiste.

Nimeni nu-i face și ei semn cu mâna.

Eva o întoarce pe Brigit spre perete, cu spatele la zgomot și la mulțime. Îi trage borul pălăriei și face un mic cort în jurul feței ei. Brigit îi întinde mâna, cum a fost învățată, iar Eva scoate doi nasturi din poșetă și îi așază în palmă. Brigit zâmbește când atinge,

cu un aer distrat, nasturii. Apare domnișoara Schaffer, țăcănind din tocuri.

– Aici erați! Eva Gerst și Brigit Heidelmann. Bifează două căsuțe de pe listă. Aveți documentele?

Eva îi întinde două rânduri de hârtii, cele pe care consideră că domnișoara Schaffer poate să le vadă. Cele pe care nu-i va permite să le vadă foșnesc între fuste. Domnișoara Schaffer încuviințează și trece pe lângă coada pe care o formează. În grupul lor sunt 38 de persoane, de la copilași la bunici, polonezi, francezi, ucraineni, letoni și maghiari. Dar Eva și Brigit sunt singurele de naționalitate germană. Pentru că germanii sunt dușmanii.

Dar au cu toții valize noi. Sunt norocoși. Au ajuns în America. Au lăsat iadul în urmă, ca pe un coșmar.

Sau îl aduc cu ei.

– Arătați-i documentele omului de la birou, strigă domnișoara Schaffer către coada ei. Zgomotul uralelor este asurzitor. Nu vă fie teamă! Răspundeți sincer la întrebări și nu aveți de ce să vă faceți griji...

Doar că Eva nu va răspunde sincer. Iar Brigit nu va răspunde deloc.

Nava încetinește și se oprește. Steagurile atârnă flasc, iar punțile se liniștesc sub picioarele Evei.

America.

Au de așteptat, nu glumă. Brigit se plictisește de nasturi. Eva adaugă unul albastru, pe care l-a păstrat în acest scop. Pescărușii se rotesc și cârăie. În cele din urmă, coada lor se deplasează, oameni care duc valize și cufere sau își sprijină boccelele pe cap. Eva îi ia nasturii lui Brigit și o prinde de mână. Docul se apropie tot mai mult, mulțimea strigă nume, iar engleza aceea bălmăjită sună sălbatic și străin în urechile Evei. Omul din fața lor plânge de fericire.

Atât de multă speranță. Dar nu pentru speranță a venit Eva. A venit pentru dreptate.

Pășesc împreună pe uscat. Pământ american.

Dintr-odată, America este enormă.

O rază de soare găsește o spărtură între nori, colorând nava și chipurile. Eva observă acum statuia, pe insula ei din mijlocul apei, cu brațul ridicat spre soare. Brigit își înalță bărbia. I-a plăcut mereu lumina. Are un zâmbet de înger.

– Bun-venit în America! spune un bărbat.

Este un tânăr care se oprește din drum. Bărbații se opresc mereu când o văd pe Brigit. Acesta are o tunsoare scurtă și poartă un sac marinăresc pe umăr. Uniformă de soldat.

Deci și el a fost în iad.

Brigit se crispează, și Eva face un pas în fața ei. Tânărul în uniformă nu bagă de seamă. Aruncă în aer un obiect lucios.

Eva își lasă jos valiza ca să-l prindă. Este o bombonică învelită în folie aurie, strălucind ca o nestemată. Captivată, Brigit se oprește din tremurat. Știe că este ceva dulce de cum o vede. Zâmbește cu gropițe.

– Mulțumesc, spune Eva, și, auzindu-i vocea, chipul tânărului se înăsprește.

Ca metalul unui pistol.

– *Kraut*¹, spune el, și îi scuipe pe pantof.

Capitolul 2

FEBRUARIE 1945

Este un drum fără mașini. Lung, drept, întinzându-se pustiu printre pajiști, până la orizontul incert, de peste culmea dealului. Dincolo de unde poate ajunge volanul ei.

Pentru asta a venit.

Inge calcă pe accelerație, mașina țâșnește și cauciucurile se desprind de la pământ.

Parcă zboară. Cade.

Mașina se izbește iar de sol și fetele se lovesc de plafon. Annemarie țipă.

– Inge! O să ne ucizi! Dar râde. De îndrăzneală. De glorie.

Inge este îndrăzneată, într-adevăr. Calcă din nou pedala, smucind cam tare de volan în jurul unei băltoace înghețate pe margini. Mașina derapează și le aruncă într-o parte, apoi revine pe drum. Noroiul stropește geamurile.

– Tarâl tău o să vadă noroiul! protestează Annemarie.

– Papa este un bleg, zice Inge. Și oricum e plecat.

E mereu plecat.

– Atunci o să vadă mama ta!

Amenințarea asta e mai serioasă.

– O să-l plătesc pe Kurt s-o curețe, spune Inge, prinzând viteză cât să o facă pe Annemarie să țipe iar.

¹ Termen peiorativ pentru „german”, de la *Sauerkraut* (varză murată); în limba germană, în orig. (n.tr.)

Ar prefera să spună c-a furat mașina lui Papa și a condus până la Berlin decât să recunoască în fața mamei că Annemarie era cu ea. Mama spune că Annemarie face parte din clasa de jos. Doar pentru că locuiește la o fermă care i-a aparținut cândva. Dar președinta clubului, Frau Koch, susține că nu există nici caste, nici clase în Germania. Că sângele german este valoros. Copiii n-ar trebui să-și asculte părinții, căci părinții lor sunt bătrâni, iar tineretul este viitorul. Tineretul va conduce Germania.

Mama este geloasă, pentru că Annemarie este înaltă, blondă și perfectă, iar Inge nu.

Inge își dă părul din ochi. Mama este ridicolă.

Nici c-ar putea exista nazistă mai loială decât Annemarie.

Inge ia o curbă strânsă, spre un drumeag prin pădure. Calcă frâna cu ambele picioare, lăsând urme în noroi și izbind-o pe Annemarie în față, apoi în spate, de scaun. Nu pot fi văzute de pe drumul principal, de lângă cel care duce spre ferma lui Annemarie.

– Ești de groază! îi spune ea. Dar încă râde. Apoi se uită cu asprime la Inge. Stai pe o carte?

Inge își trage fusta peste *O analiză a degenerării rasei*, cea mai groasă și mai comodă carte pe care a reușit să o scoată de pe rafturile lui Papa. Inge are 16 ani, dar nu vede peste volan fără ajutor.

Annemarie își dă ochii peste cap.

– De ce te las să mă atragi în chestiile astea?

– Pentru că e distractiv. Și știi ce mai e distractiv? Să te săruți.

Annemarie se apleacă spre ea, cu chipul grav.

– Inge! Pe cine ai sărutat?

– Pe Kurt. Ieri. În magazia de unelte.

– Kurt? N-ar fi trebuit. Ce-ar zice Frau Koch?

– Că este de spiță germană neaoșă. Dar de ce i-aș spune lui Frau Koch, Annemarie?

– Și cum rămâne cu Rolf?

Inge strânge volanul mai tare.

– Ce-i cu el?

– Păi... Annemarie pare supărată. Ești atât de norocoasă. Rolf are un pedigri perfect. Inge, doar n-ai...

– Nu, firește. Fără copii. Nu ca tine, care, într-un an...

Annemarie o lovește în braț, chicotind, și Inge râde, chiar dacă nu e sigură că e amuzant. Săptămâna trecută, după întâlnirea de la club, Annemarie i-a șoptit că luna viitoare, după ce împlinește 18 ani, a decis să fie ca Frieda Hoffmann. Când Frieda Hoffmann a împlinit 18 ani, i-a spus mamei sale că urmează un curs în Hamburg, când, de fapt, s-a dus la un conac frumos din Berlin, unde s-a întâlnit cu un ofițer SS ca să facă un copil cu el.

Un copil pentru Hitler, spune Frau Koch, un copil german, zdravăn, este cel mai frumos dar pe care o fată i-l poate face Conducătorului.

Doar că nu cu șoferul mamei, într-o magazie de unelte.

– N-ai spus nimic, nu? întrebă Annemarie.

S-ar putea să trebuiască să-i spună și ea mamei sale că face un curs.

Inge protestează dramatic.

– N-aș face așa ceva. Dar Annemarie pare nemulțumită. Și nici nu-l voi mai lăsa pe Kurt să mă sărute, adaugă. Dacă asta te face fericită.

– N-ar trebui. E nedrept față de Rolf, care este un erou.

Inge își privește tivul fustei. De când aveau 13 ani, aud povești despre eroi cel puțin o dată pe săptămână. Tinerii soldați curajoși, care obțin victorii răsunătoare pentru Germania, învingând agresorii comuniști și pe aliații lor. A cusut cămăși pentru ei, cu celelalte fete de la club, în serile de socializare, a scris vederi, a împachetat sute de cutii cu lumânări și țigări de trimis pe front. Rolf câștigă războiul care va aduce o mie de ani de dominație germană. Un pilot din familia perfectă. Este cu zece ani mai în vârstă, prieten cu tatăl ei, și are strungăreață. Kurt va intra și el curând în armată, acum că are vârsta potrivită.

Annemarie oftează.

– Tatăl tău este cel mai bun om din lume, iar tu îi vei frânge inima. Du-te acasă și fii cuminte. Ne vedem la întâlnire. Deschide portiera. Și nu te băga în necazuri!

– Eu? Nu intru niciodată în...

Un bubuit sparge cerul și zguduie văzduhul. Un avion, care zboară atât de jos, încât părul îi flutură în bătaia vântului. Păsările își iau zborul, brazii trosnesc deasupra capetelor lor, dar crengile sunt prea dese ca să vadă mai mult decât umbra avionului care trece.

– *Luftwaffe!*, spune Annemarie. Se duce să se bată cu comuniștii.

– Spre victorie, șoptește Inge automat.

Nu pomenește de faptul că motorul nu i s-a părut german. Va porni radioul când ajunge acasă, orice ar spune mama.

Annemarie îi face cu mână și se grăbește pe drumeag, aruncând priviri furișe spre cer, în timp ce Inge dă cu spatele. Drumul spre casă nu mai e distractiv. E doar un drum.

Garduri vii înalte, formale, cresc de o parte și de alta, tăiate în jurul porților de fier deschise. Inge le ocolește elegant, intrând pe o alee lungă, în pantă. Lasă mașina în viteză și oprește motorul. Știe exact cât de departe poate merge în virtutea inerției. Mașina alunecă pe lângă grajduri, pe lângă terenurile de tenis, pe lângă păduricea în care trăiesc țicleni, și intră în locul său din garaj aproape în tăcere.

Kurt este acolo, ceruind capota Mercedesului mamei ei. O urmărește parcând, vede noroiul și clatină din cap. O șuviță de păr castaniu îi alunecă de sub caschetă. Este vina lui, oricum, se gândește Inge. N-ar fi trebuit s-o învețe să conducă.

Dar asta înseamnă că mama este acasă.

Inge sare afară din mașină și ia cartea pe care a stat. Miroase vag ca pipa lui Papa.

– S-a întors deja? întrebă ea, de parcă n-ar conta.

– Am lăsat-o în față, răspunde Kurt.

Atunci, mama n-a văzut că lipsește mașina. Lui Inge îi vine să ofteze de ușurare.

O fi important secretul legat de Annemarie, dar Inge nici nu își poate imagina ce-ar spune mama ei dacă ar afla că ea conduce.

– Erich și Adolf sunt cu ea?

– Și Helga.

Helga este doica. Cea nouă. Nu va rezista mult.

– Herr Gundersen a venit pentru lecția de vioară, continuă Kurt. Se apleacă peste mașină, lustruind ceara și transpirând ademenitor de la efort. Face semn din cap spre mașina tatălui ei. Va trebui să mă plătești ca s-o spal. Are un ton viclean. Și un pic răutăcios.

Inge strânge la piept cartea grea. Papa spune mereu că nimeni nu face nimic pe gratis, și i se pare corect. Dacă cineva ar face un lucru pentru ea, trebuie și ea să facă la rândul ei ceva. Dar, pentru Kurt, plata constă în altceva. Iar ea nu este Annemarie.

– Prăjituri cu miere, spune Kurt. Două. Proaspete.

Inge rânjește pe deasupra cărții, dintr-odată bucuroasă. Kurt îi face cu ochiul și îi așază o șuviță după ureche.

Încă o vizită în magazia pentru unelte n-are cum să strice.

Zâmbind, Inge se strecoară afară din garaj, traversează grădina și intră în bucătărie prin ușa din spate. Frau Kruger îi face cu mâna din spatele unui nor de abur, și ea urcă scara pentru servitori. Se oprește. Scârțâitul unei viori la care se cântă prost răzbate dinspre salon. Este Adolf, probabil. Erich se descurcă destul de bine. Și ea la fel. Foarte bine. Dar la pian. Însă mama a pus capăt lecțiilor. Profesorul ei se concentra prea mult pe compozitori străini, a spus ea. Romantismul lipsit de sens este negativ pentru o minte ca a lui Inge. Acum, trebuie să exerseze *Clair de Lune* când mama nu este acasă.

Vioara reîncepe. Inge strânge cartea la piept și alceargă pe scări, punând picioarele acolo unde știe că nu scârțâie. Își lipește

¹ Forțele Aeriene Germane; în limba germană, în orig. (n.tr.)